

Pärskeitä

122 vuotta laatujournalismia

4|2019–2020

Ressut vierailivat Saksassa s. 23

Artikkeli Parasite-elokuvasta s.12

Tapahtunutta s.4

Pärskeitä

4 | 2019-2020

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 8 Kesän kaiku
- 10 Stateless personality
- 11 Etsi omaa tietäsi, älä paikkaasi
- 12 Miten ottaa kaiken irti kesästä?
- 14 Parasite
- 16 My jail life
- 18 Article
- 20 Insights into the life of an IB student
- 22 München-vaihto
- 24 Ressujen vaatetyyli
- 26 Kolumni
- 28 Tyhjä kuppi
- 30 Sanottua

Etukansi: Noah Kleidosty

Takakannen kuvitus: Sophie Oskolkova

Etkö halua arkistoida Pärskeitä-lehteä itsellesi? Palautathan lehden Pärskeitä-laatikkoon, joita on koulumme kirjastossa. Näin voimme kerätä vanhoja Pärskeitä koululle ja nauttia niistä myös jatkossa!

Do you not wish to keep your Pärskeitä after you have read it? Please return the magazine to one of our Pärskeitä boxes that are in the school library. This way we may collect old editions to the school and enjoy them in the future as well!

Suunta eteenpäin

Kävelin Kalevankadun porteista sisään ensimmäistä kertaa alkuvuodesta 2018. Istuin juhlasalissa satojen muiden tutustumaan tulleiden yhdeksäsluokkalaisten keskellä epävarmana siitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Kun saman vuoden syksyllä astuin koulun ovista sisään ressun, uusien asioiden tulva häkellytti. Tuntui, kuin kaikki muut olisivat ehtineet suunnitella koko elämänsä, kun itse en edes muistanut seuraavan luokan sijaintia.

Kaksi vuotta myöhemmin en edelleenkään muista, missä luokassa seuraava tunti on, mutta moni muu asia on selkeytynyt. Tilalle on kuitenkin tullut aivan uusia epävarmuustekijöitä, joista yksi on meille kaikille yhteinen. Pärskeiden uusi johtoryhmä, johon minun lisäksi kuuluvat toimitussihteeri Kasper, AD Ella ja English Editor Noah, sai ensi töikseen kasan haasteita selvitettäväkseen: lukemasi lehti on tehty lähes sataprosenttisesti etänä. Perinteinen Tapahtunutta-palsta päätettiin poikkeuksellisesti korvata kuvilla Helsingin autioituneista maamerkeistä sekä paikoista, jotka ovat tulleet ressuille tutuiksi osana aamuruuhkan täyteistä koulumatkaa. Nyt nämäkin paikat ovat tyhjentyneet ihmismassoista.

Yksityiselämän puolelta koronapandemia on jo vienyt minulta kauan odotetun matkan Pariisiin, ja kesätöideni tilanne on edelleen epävarma. Olen kuitenkin päässyt peruuntuneiden suunnitelmien ja romahtaneiden pilvilinnojen suhteen helpolla. Syksyllä lukion aloittavat ykköset ja tämän vuoden abit aloittavat uuden elämänvaiheen maailmassa, jonka tulevaisuudesta on mahdotonta sanoa varmaksi mitään.

Tämän Pärskeiden sivuilta löydät oikeutetusti artikkeleita koronaviruksesta: emmehän olisi laatujournalismin edustajina voineet sivuuttaa tämän hetken kuuminta puheenaihetta. Haluamme kuitenkin myös muistuttaa, että nykyhetkeen ei pidä jäädä vellomaan. Meistä jokainen kulkee omaa polkuaan. Olemme päätyneet tähän pisteeseen kukin erilaisten mutkien ja risteysten kautta; toisten polku on ollut asfaltilla päällystetty, toiset ovat joskus joutuneet rämpimään suossa. Nyt meillä on kaikilla edessämme ylämäki. Tärkeintä on muistaa, että ylhäälle päästyään on jo paljon vahvempi ja valmis seuraaviin käännteisiin. Ylhäältä käsin myös näkee laajemmalle: väliaikainen käänne huonompaan ei ole pahasta, jos sen jälkeen kyky ymmärtää muita kasvaa.

Vaikka meidän nuorten tulisi osata nauttia joka päivästä ja elää hetkessä, suosittelen nyt suuntaamaan katseen lähitulevaisuuteen. Vaikka moni asia muuttuu, auringonpaistetta ja pitkää kesälomaa ei kukaan vie meiltä pois. Haluankin nyt toivottaa entisille, nykyisille ja tuleville ressuille tasapuolisesti ihania kesäkuukausia! Ala-astevuosinani rehtori antoi meille aina lomäläksyn: muistakaa syödä mansikoita ja suklaata, ja lukekaa ainakin yksi kirja. Suosittelen kokeilemaan!

Erika Tilander

Päätoimittaja Erika Tilander	English editor Noah Kleidosty	Toimituskunta: Laiba Gumman Hilkka Hissa Liisa Juntunen Inkeri Jussila Nea Kempainen Anna-Liisa King Adele Kujala	Maija Nikolaevskaja Sophie Oskolkova Aune Reniers Max Ruohomaa Elsa Schumacher Krista Simola Halla Stengård	Jonna Taipale Lotta Tasa Emma Varmavuo Aaron Vdovenko Taimi Xu Avani Yavad	Julkaisija: Ressun lukio PL 10304 00099 Helsingin kaupunki Instagram @parskeita
Toimitussihteeri Kasper Janhunen	AD Ella Martikainen				
Ohjaava opettaja Tiia Tempakka					

Pärskeitä-lehden painatuksen maksavat Ressut ry, Lydia ja Karl G. Lindbergin avustusrahasto, Ressun lukion koti ja koulu ry sekä opiskelijakunnan hallitus. Kiitos arvokkaasta tuestanne!

Change of Plan...

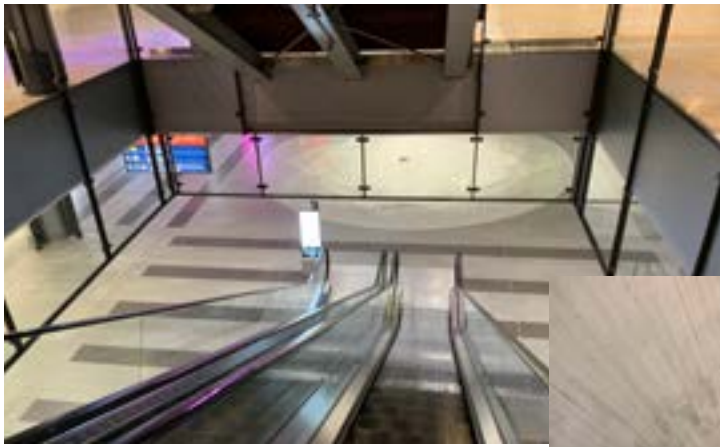

This is the section that usually houses the events that have taken place at school. However, the school building, which is now more than 100 years old, has been given its first-ever early vacation! So instead of interrupting its well-deserved time off, the new board and I decided that we'd do something a little different for our first magazine.

While nearly everyone else was staying in lockdown, I thought I'd take this once-in-a-lifetime opportunity to ride around town on a city-bike and capture photographs of an empty Helsinki. If you've ever wondered what walking around in a life-size architectural model feels like, this is about the closest you'll ever get.

Of course, being the respectable newspaper that we are, I suppose it's important not to completely abandon academic honesty. There were far fewer people out in the city than there would otherwise be. However, I put extra effort into preserving the anonymity of my fellow Helsinkiläiset, by excluding people from my photographs whenever possible. Thankfully, this ordinarily arduous task was made much easier by the time of day. Sunset provides the best lighting for photography! We hope you enjoy the slight change of plans and we highly recommend checking out the online version of the magazine to see the photos and illustrations in colour! <https://www.hel.fi/ressul/fi/harrastus-kilpailu/parskeita/parskeita-lehti>

Pictures taken by Noah Kleidosty

Kesän kaiku

AUNE RENIERS JA LOTTA TASA

Kesä. Kauan odotettu, rakastettu, monien mielestä kyseenalaistamatta vuoden paras aika. Loman kaipuu, pakeneminen kiireestä, surullisenkuuluisan oravanpyörän taukoamattomasta pauhusta. Loman alku. Viimeinen koeviikko, kesäsuunnitelmista juoruilu, kavereiden hyvästely. Osaa heistä näkee jo lyhyen ajan päästä, osaa ehkä vasta syksyllä, jos silloinkaan. Haikeus ja samanaikainen riemu. Kotimatka auringon paistessa matkustajien kasvoille, häikäisevä valo. Muisto: elokuun ensimmäinen koulumatka uuteen kouluun uusien, silloin vielä niin vieraiden ja tuntemattomien ihmisten luo. Vain vuoden nuorempana, mutta silti paljon kokemattomampana (onko siitä todella jo vuosi?).

Hiirenkorvat koivuissa, lämmin asfaltti tennareiden alla. Aiemmin keväällä istutetut narsissit kotipihan kukkaruukussa. Nekin kaipaavat valoa ja lämpöä. Oven avaus, tuulen henkäys, hiekkaa ja pölyä eteisessä (aika pudistella pölyt, eikö totta?). Klik. Ovi sulkeutuu. Hengähdystauko. Vapaus. Siellä sinä nyt olet, kuin toisessa maailmassa. Ehkä kaukanakin täältä, kaukana ruuhkaisen keskustan ihmispaljoudesta, askelten kopinasta, ratikan kolinasta, puheensorinasta, merituulen kohinasta. Kaukana arjesta. Muutkin ovat jo menneet kotiin. Mutta minä jään tähän, paikalle, jossa olen viettänyt niin monta kesää aiemminkin.

Tunnen teidät ressut oikein hyvin ja tiedän, että moni teistä odottaa kesään olennaisesti kuuluvaa irtiotoa arjesta (muistathan myös tehdä sen?). Jonkun kyllä joskus kuulin juttelevan toiselle, että niin me vain aina odotamme kuin kuuta nousevaa sitä kesää ja elämästä nauttimista ja hetkessä elämistä, mutta kun tulemme siihen kesään, niin sitä kadottaa yhtäkkiä energisyytensä kokonaan! Minä siinä oikein pysähdyin miettimään ja huomasin, että yhdyin tuohon täysin: johan sitä aina tapahtuu sama juttu, että kesän yhtäkkiä tultua luoksemme löydämme itsemme paikalleen jämähtäneinä mietiskelemässä elämää. Se akkujen latautuminen kesällä ei kyllä tunnu reaaliaikaisesti jäsenissä, aina-

kaan minulla. Olisiko jopa niin, että tuntuu kesäpäivä kesäpäivältä laiskistuvan vain enemmän, lorvivan siinä samassa paikassa ja mielentilassa päivä toisensa jälkeen.

Suurin osa vuodestani on kuitenkin hyvin mielenkiintoista ja eloisaa. Saan seurata vierestä teidän ressurujen suruja ja iloja, oivalluksia ja kommelluksia. Kesän odotuksen tunnelma on kyllä kutkuttava, ja valon lisääntyminen sekä ulkona että ihmisten kasvoilla on aivan ihanaa. Mutta kuinka surullista onkaan ymmärtää se tosiasia, että jään koko kesäksi aivan yksin. Se hetki lukuvuoden lopussa kaikkien juhliessa loman alkua on hurjan ristiriitainen: toisaalta ilon aihe, toisaalta hyvin, hyvin haikea hetki. Kesällä on toki mukavaa, kun saa itsensä levätä ja kerätä voimavaroja. Ja akkujen lataus on kaikille ressuille kuitenkin varmasti tarpeellista tässä vaiheessa vuotta.

Akuista kun puhumme, voi teitä ressukoita kun jouduitte kevään aikana tähän ennenkokemattomaan poikkeusjärjestelyyn. Vaikka yleensä keväällä yksi ihanimmista asioista on auringonvalon tulviminen luokkien ikkunoista sisään, päädyitte tänä keväänä tihrustamaan opetusta kotoa kannettavien välityksellä. Itse vieläkin muuten vieroksun tuota ruutujen keinovalon valkeaa kajastusta, se tekee minut sisäلتä jotenkin kalpeaksi ja kelmeäksi. No, maailma on muuttunut ja muuttuu alituisen, ja

vaikka minusta (ja ehkä monesta muustakin) välillä tuntuu ettei siinä pysy mukana, muutoksiin tottuu. Erityisesti nyt näissä kevään poikkeusjärjestelyissä on kyllä ollut paljon sulateltavaa. Olen kuitenkin nähnyt myös muita poikkeustilanteita Ressun historian aikana, ja niistäkin ollaan selvitty. Teidät aiottiin kerran vuosikymmeniä sitten viedä luotani iäksi — jonnekin Ilmalaan! Mutta siitäkin onneksi selvittiin: teidän vastustuksenne ansiosta saimme jatkaa yhteiseloamme.

Mieleeni nousevat myös viime vuosien tapahtumat. Muutama vuosi sitten rakenteeni todella tarvitsivat hieman ehostusta, ja siksi ajaksi teidän ressurujen täytyi jälleen sopeutua uusiin muutoksiin. Ensimmäistä kertaa koskaan jouduin olemaan erossa teistä kouluvuoden aikana. Tuona aikana mikään kunnostaminen ei olisi saanut minua jaksamaan, jos minut olisi unohdettu täysin. Luotin kuitenkin teihin, ressurut: yhteistyömme on jatkunut niin kauan, että vaikka olimme väliaikaisesti erossa usean vuoden ajan, te piditte minut mielesänne. Kun otin teidät jälleen vastaan sinä eräänä tammikuun aamuna, tervehdin teitä kuin vanhoja ystäviä, ja sain myös ilokseni huomata, kuinka minut otettiin vastaan samanlaisella innostuksella.

Tavallisesti kuuntelen tarkalla korvalla päivät pitkät ressurujen kuulumisia. Toivon, että olette pystyneet nauttimaan keväästä ja ehkä jopa opiskelusta tässä uudessa erikoistilanteessakin. Saan harvoin tilaisuutta kertoa tätä, mutta olen kovin ylpeä koulustamme. Esimerkiksi pyhäpäivinä ja tietenkin kesällä on hetkiä, jolloin teitä ressuruja tulee kamala ikävä. Eikä mikään niistä hetkistä voita tänä keväänä kokemaani kaipuuta. Asia on todellakin niin, että ikävöin teitä todella paljon. Yritin pitää sen sisälläni, mutta en enää kykene vastustamaan. Mietittekö ikinä, mitä minä teen täällä kaikki nämä

yksinäisiltä tuntuvat kesän hetket? Täytän niitä kaikilla yhteiseen aikaamme liittyvillä lämpimillä muistoilla. Ne lämmittävät sisintäni samalla tavalla kuin aurinko, joka lämmittää ulkopintaani kesähelteillä. Kaipaus tuntuu toki toisinaan surulliselta, joskus jopa suorastaan lohduttomalta. Mutta minulla on vankat rakenteet. Älkää huoliko, kyllä minä täällä pysyn, kuten olen pysynyt jo tovin. Ja siitähän minun on kiittäminen teitä, rakkaat ressurut, jotka olette vuosien varrella löytäneet paikan luotani, olipa se sitten opiskelun tai työn parissa.

Loppujen lopuksi tekee hyvää levätä kunnolla kesällä. Ehkä se joutilaana oleminen lataa niitä akkuja juuri parhaiten. Ja kyllähän se ajatus kesästä, ja ainakin mahdollisesta rentoutumisesta saa paremmalle mielelle. Ehkä juuri siksi kevät on niin mukavaa aikaa: vaikka arki voi tuntua puuduttavalta ja olisi jo uupunut vuoden koettelemuksista, kaikki tuntuvat heräävän kevään mittaan eloon ja kesän odotukseen. Mutta en voi olla pohtimatta jo nyt tulevaa kaipaustani - kuinka kovasti aina kesällä odotan elokuuta, jolloin kaikki taas alkaa. Silloin pääsee tutustumaan isoon joukkoon uusia mielenkiintoisia ihmisiä ja kuuntelemaan heidän innostuneita juttujaan. Oletko uusi ykkönen? Siinä tapauksessa emme tunnekaan toisiamme vielä kunnolla. Tarjoan sinulle syksystä alkaen valoisat käytävät ja luokat, rauhallisen kirjaston, sekä oikein mukavat sohvat käytävillä! Onhan se minun tehtäväni taata teille ressuruille hyvät mahdollisuudet opiskeluun. Ja ihan näin meidän kesken, käytäviltä kuulleistani jutuista päätellen uskon, että olen onnistunut siinä tähän asti melko hyvin. Toivon, että saan toimia näin pidettynä lukiorakennuksena vielä pitkään. Toivotan kaikki uudet ressurut oikein tasapuolisesti tervetulleiksi luokseni!

Stateless Personality: What it's like to live in a world of my own

Some people would expect that living in 4 countries on 3 continents during a person's childhood means that they are multicultural. And based on my adventure of a lifetime, I can verify that this is 100% true! But rather than being an American, Brit, Emirati and Finn combined, I've emerged from this experience without any distinct national identity. Instead, I'm left with what I like to call a stateless personality: someone who evokes the traditions, customs and cultures of many nations without identifying predominantly with one or the other.

NOAH KLEIDOSTY

I've spent my entire childhood in different countries with vastly different cultures. This has helped me realise that various communities can have a great deal to give and often provide us with valuable insights that we would never have thought of within our own societies. You need only imagine living in a world without fish & chips to appreciate this observation. Nonetheless, I'm afraid of being part of any one society. Partly, because I tend to view myself as completely or at least mostly individualistic and I don't like the idea of stereotypes, but also to avoid being judged for my culture. Having a diverse background means that I can retreat to one of my other cultural identities if necessary. But the exact behaviour I'm afraid of being subjected to can be surprisingly hard to resist.

When I'm away from a culture or have limited experience with it (instead of studying it carefully and with an open mind) I find it much easier to criticise it or make generalisations about the society as a whole. Stereotyping, in short. In fact, you'll often hear me talking about how loud and impolite Americans are, despite being an American myself. I haven't really lived in the US, so I don't have much to base these stereotypes on and I know this isn't true for all or even most Americans. Perhaps it's also a way for me to vent my frustration with the American president... He is the elected representative of the USA (less than a majority of it), and by extension, American society. For obvious reasons, I very much dislike him, but he doesn't truly reflect the character of most Americans. Despite knowing this, his image continues to influence my perspective of all of them. Why is that?

Laziness is a very probable explanation. It's so easy to go along with popular opinion and let other people do all of the thinking for us. How time-consuming and tedious would it be to differentiate between every single person in a society? That requires way too much effort. However, instead of opting for a less intensive approach by focusing on fewer individuals, I find myself drifting towards the other end of the spectrum: It can be tempting to lump people together in a homogenous mass of oversimplifications and generalisations. Sometimes this mass can become so great that its gravity keeps your feet firmly on the ground of the new world of

stereotypes you've created. The more you sustain this way of thinking, the harder it is to get up again and see the world as it truly is. But anyone who has ever lifted their feet off the ground knows that this force is not impossible to overcome. It just takes a little energy. And as always, astronauts are the most awe-inspiring people ever! They are the sort of people I look up to. The rare few that truly defy gravity.

Of course, it's important to acknowledge that stereotypes may exist for a reason. I think it's true to say that many Americans speak at a higher volume than their overseas counterparts, and there are differences between people in different cultures. However, we are all individuals (entirely unique, though influenced by our culture), which makes these generalisations problematic in the first place. Just as members of a community can be infinitely diverse, it's surprisingly easy to forget that a society's leaders, no matter how bad, are not the same as the society. The president's example of what Americans should be is one of the most widely spread across the globe, but like everyone else, he is one of a kind (and in a league of his own). After all, we mustn't let one unsavoury person put us off an entire culture.

There are so many things we can learn from cultures and societies that are different from our own. For example, Middle-Easterners emphasise the significance of family and the elderly, Finns often value honesty, sincerity and trust in their community, Brits appreciate the importance of education, and Americans have a wonderful capacity for giving and receiving hugs. I've adopted some of the bad stereotypes, like my British sense of pessimism and sarcasm or my distinctly Finnish habit of being uncommonly reserved around strangers, and some of the good ones, like my Western value of individualism or my slightly Middle-Eastern sense of community, but if my upbringing has taught me anything, it's that despite the drawbacks, embracing the good things about different societies is what really counts.

Most importantly, we must always remember to keep a truly open mind. We are different in ways we may not even realise. But different can be an extraordinarily good thing.

Etsi omaa tietäsi, älä paikkaasi

Ole vain oma itsesi. Yksinkertainen ohje, ei liikaa monitulkinnallisia vivahteita. Tosin minkälainen sitten olisi ihanteellinen minä? Näkevätkö muut minut samalla tavalla kuin minä itse? Vaikka identiteettikriisi ei liene harvinaista nuorille, yksinkertaista vastausta, joka helähtäisi lohdullisena ilmoille ei ole: persoonallisuus muuttuu läpi elämän eikä se sovi yksiselitteisesti mihinkään söpöön muottiin. Lakkaa siis etsimästä omaa paikkaasi maailmassa ja mieti, mitä sinulla on sille annettava.

Joskus tuntuu vaikealta vakuuttaa itsensä siitä, että tekemillään asioilla on merkitystä, kun ympärillä on niin monia sähköisiä persoonia kristallinkirkkaiden tulevaisuudensuunnitelmien kanssa. Itse en ainakaan ole täysin varma omasta suunnastani, minkä vuoksi salakavala epävarmuus on hitaasti mutta varmasti viemässä tilaa optimismia ylläpitäviltä voimavaroilta, joita ”oma juttu” todennäköisesti antaisi. Lopun optimismin vie halu pysyä poissa voimakkaampien persoonien tieltä, ikään kuin voisin mennä valmistelevaan itseäni oikeaa maailmaa varten. Hah. Olemme jo kaikki täällä, joten on vain otettava riski ja tehtävä itsensä näkyväksi ja kuuluvaksi.

Isossa joukossa ihmisiä tuntuu kuitenkin kuin katoaisin itseäni. Alan tarkkailemaan ympärillä tapahtuvia asioita tuntematta, että olen osa niitä. Ihmismassassa voi todennäköisesti keskittyä etsimään omia mielenkiinnon kohteita ilman kuumottavaa valokeilaa, mutta jos ei saa riittävästi kontaktia kehenkään, olo on uskomattoman yksinäinen. Massan mukana ajelehtiminen elinikäisten sukulaissielujen toivossa ei mielestäni ole kuitenkaan kestävä ratkaisu terveen itsetunnon kannalta, jos ainoana motiivina massan mukana liikkumiselle on pelko leimautua tietynlaiseksi ilman samoista asioista kiinnostuneita ihmisiä. Tukiverkkoa ei tarvita, kun on löytänyt todellisen itsevarmuuden lähteen, oman äänensä. Äänen, jota voi käyttää missä tilanteessa tahansa porukasta riippumatta.

Suu avautuu, mutta mitään ei kuulu. Mitä jos en halua mennä siihen pizzeriaan, jossa on lakto-ovovegetaarinen mutta ei vegaanista vaihtoehtoa? Mitä jos tiktokit eivät liikuta minua vähääkään, vaan kuuntelen mieluummin rähiseviä indie rock -bändejä kasetilta? Vastaavanlaiset oikut vaikuttavat vähäpätöisiltä, mutta oikeastaan ne kertovat syvälle juurtuneista arvoista, jotka pitävät koossa herkkää itsetietoisuuden tasapainoa. Ujona ihmisenä olen havainnut helposti sulautuvani varjoihin, vaikka minulla olisi sanottavaa, tai pakkautuvani ilmaisemasta kielteisistä tunteista, jotta en vain tekisi itsestäni suurta numeroa.

Kyseessä on ansa. Kenenkään ei pitäisi yrittää miellyttää muita voidakseen tuntea itsensä edes kohtuullisen arvokkaaksi, koska omanarvontuntoa eivät muiden mielipiteet kykene määrittelemään: ne eivät koskaan sisällä koko totuutta. Opettele elämään kantapään kautta, uskalla epäonnistua. Kiireisessä yhteiskunnassa itsen saattaa kohdistua alinomaa ulkopuolisia paineita, jotka kannustavat tuhlaamaan kallisarvoista energiaa kaikkeen ylimääräiseen. Tavoitteeksi kannattaa siis ottaa rehellisyys itseä ja muita kohtaan. Sen ei pidä tuntua siltä, että on epäaito tai itsekeskeinen eikä siltä, että omaa innostustaan tai suuttumustaan pitäisi erikseen selitellä toisille. Itsevarma henkilö hyväksyy itsensä kokonaisuutena, haluaa epävarmuuksiaan kuin rakasta ystävää ja kuiskaa mokomalle: ”Vaikka olet aikamoinen riippakivi, kiitos kun pusket minua eteenpäin.”

nimimerkillä
Runotyttö

Miten otan kaiken irti kesälomasta?

Kesäloma on pian täällä! Vaikka se saattaa olla tänä vuonna vähän erilainen, on silti paljon hauskoja juttuja, joita voi tehdä. On myös tärkeää pitää rutiineja yllä ja muistaa tasapainottaa koulutyö ja hauskanpito, jotta kesästä tulisi mahdollisimman mukava. Hauskaa kesälomaa! ELSA SCHUMACHER, ANNA-LIISA KING

Suomen kesälomalla on pitkä historia - vuonna 1921 oppivelvollisuuslaki sääti koulun ja lomien perusteet. Uiminen, kalastus ja muu ulkoilu olivat suosittuja aktiviteetteja, kuten vielä tänäänkin. Maaseudulla kesäloma oli työntäyteistä; töitä tehtiin aamusta iltaan. Monen piti pitää huolta maatilasta, sillä kesällä sato kypsyi. Esimerkiksi vihannesten tai yrttien kasvattaminen on jotain, mitä voit helposti nykyäänkin tehdä kotona. Autoilu on ollut pitkään suosittu kesämatkailutapa ja usein myös kesän kohokohta. Voit vaikka pakata mukaan piknik eväät ja ajaa puistoon nauttimaan kesän lämmöstä ja auringosta. Auton avulla pystyt näkemään uusia kiinnostavia paikkoja. Juhannus oli ja on vielä nytkin tärkeä juhla, jota varten tehtiin paljon valmisteluja jo kauan sitten. Vaikka juhannuskin saattaa olla erilainen tänä vuonna, voit esimerkiksi perehtyä perinteisiin juhannustaikoihin tai valmistaa herkkuisen illallisen.

Vaikka haluaisitkin hyödyntää tämän ainutlaatuisen tilanteen tekemällä koulutöitä, on tärkeää tehdä muitakin. Tämänhetkisen tilanteen vuoksi on epävarmaa, mitä tuleva kesä tuo tullessaan. Tämän vuoksi on tärkeää keksiä uutta tekemistä kesälomalle, jottei koko kesä menisi hukkaan. On lukuisia tapoja aikatauluttaa koulutyöt loman aikana. Voit esimerkiksi tehdä koulutöitä tiheään tahtiin parin viikon ajan, jonka jälkeen voit nauttia kesän muista hyvistä puolista uudella tavalla. Toinen tapa on tehdä koulutöitä läpi kesäloman, mutta vähemmän kerralla.

Koronavirustilanteen vuoksi on hyvinkin mahdollista, ettei kesästä tulla nauttimaan täsmälleen samalla tavalla kuin ennen. Tämä ei suinkaan tarkoita sitä, etteikö voisi toteuttaa kesäsunnitelmiaan koronavirus-turvallisesti. Joitakin puuhia voi soveltaa niin, että niitä voi tehdä kotonakin. Esimerkiksi piknik kavereiden kanssa toteutuu myös siten, että kaikki omilla pihillaan tekevät itselleen piknikin, ja videoyhteyden kautta voi puhua kavereiden kanssa. Kavereiden kanssa voi pelata erilaisia pelejä ja lähettää hauskoja kuvia ja videoita, vaikka ette olisikaan fyysisesti samassa paikassa. Kirjeiden lähettäminen voi myös olla hauskaa. Kannattaa vain kokeilla kaikkia uusia ja erilaisia asioita! Vaikka kesällä olisikin paljon koulujuttuja ja töitä, pitää silti rentoutua ja pitää hauskaa. Näin kesäloman jälkeen on rentoutunut tunne ja kouluun palaaminenkaan ei tunnu pahalta, kun on pystynyt tekemään tarpeeksi niitä asioita, joista nauttii.

10 hauskaa, kesäistä ajanvietettä:

- puutarhan siistiminen
- aterian tekeminen perheelle
- ulkoileminen (esim. lenkkeily, uinti)
- kodin tai oman huoneen sisustaminen
- kukkaseppeleen tekeminen
- kirjeiden kirjoittaminen sukulaisille, tuttaville ja kavereille
- päiväkirjan pitäminen
- uuden harrastuksen opetteleminen (esim. maalaaminen, neulominen)
- lautapeliä pelaaminen perheen kanssa
- toisten auttaminen; voit antaa vanhempien rentoutua ja tehdä kotitöitä, joita et normaalisti tekisi, tai järjestää perheenjäsenille jotakin hauskaa (vaikka rentouttavan kylpylähetken)

Yleisesti ottaen kesällä saa nauttia vapaudesta ja tehdä, mitä itse haluaa. Tänä vuonna kesäloma on todennäköisesti harvinaisempaa sorttia. Ei luultavasti tule olemaan hirveästi valinnanvapautta, mikä tarkoittaa sitä, että on rajallinen määrä asioita mitä voi tehdä. Rutiinien avulla pystyt nauttimaan kesästä ilman, että kaikki hauska tulee toteutettua parin ekan päivän sisällä, jolloin loppukesäksi ei jää mitään viihdykettä. Voit vaikka kirjoittaa itsellesi listan (tai käyttää oheisia ehdotuksia) eri tavoista nauttia kesästä kotoa käsin. Jos keksit vaikkapa kymmenen ideaa, voit aikatauluttaa ne siten, että jokaiselle viikolle on jotain uutta, hauskaa tekemistä.

Kesäloma on oiva aika oppia uutta koulun ulkopuolella. Kun vapaa-aikaa on paljon, se kannattaa käyttää hyväksi. Uuden oppiminen ei aina tarkoita kirjojen lukemista tai muistiinpanojen tekemistä. Voit esimerkiksi opetella leipomaan uusia herkkuja tai vaikka itse tehtyä pizzaa! Kesällä on myös ihana olla ulkona, ja sielläkin voi oppia paljon uutta. Metsäkävelyllä voi oppia tunnistamaan uusia lajeja tai perehtyä marjojen poimimiseen — varo vain hyttysiä! Monet museot tarjoavat kierroksia näyttelyihin netissä, joten tylsää ei varmasti tule. Koulun ulkopuolella oppiminen voi myös liittyä kouluaineisiin, vaikkei suoranaisesti sisältäisi kursseilla käytyjä aiheita. Voit esimerkiksi kirjoitella novelleja suomeksi, englanniksi tai millä tahansa valitsemallasi kielellä. Jos olet lukenut kurssilla jonkin teoksen josta pidit, voit vaikka lukea kirjailijan muita teoksia tai perehtyä kirjan kontekstiin!

Why Parasite Is A Really Good Movie

Parasite is a film that made history by winning the most awards at Oscars 2020 and by being the first international film to win Best Picture. It's a film directed by Bong Joon Ho who is known for his other works like Okja and Memories of Murder. But what makes Parasite such a good movie? MAIJA NIKOLAEVSKAJA

I will try to make this as spoiler-free as possible. In Parasite, there are two families: the poor Kim family and the rich Park family. The very rich Park family can afford private tutors, a private driver, a housekeeper, and a huge modern architecture house. The movie primarily focuses on the poor Kim family that lives in a semi-basement apartment. They live almost underground and even their toilet is higher than their living space. Both of the kids did not get to go to a university and the family gets their main income from folding pizza boxes. Kiwoo, the son from the Kim family is the one that ties these families together as he starts to tutor the daughter from the Parks family. This is where the Kim family starts trying to climb the social ranks through the Park family.

It showcases problems within South Korean society

Poverty is an issue in South Korea. The Kim family lives in an apartment that barely has windows, they are hardly able to catch free WiFi and they see the smoke from the public fumigation as a free disinfectant. The Kim family is having a hard time but gets a break when Kiwoo gets the tutoring job from the Park family.

Unemployment within the working class is due to job insecurity and because social status is often connected to your job title. In Parasite this can be seen in how Kiwoo gets the Park family to hire his sister as an art therapist, even though she is not actually qualified. Kiwoo himself was recommended by someone who the Park family trusts. If Kiwoo recommends someone they're automatically good, right?

Education matters a lot. In South Korea, it is already difficult to get a job because so many applicants have gone to good universities and have good grades. This is where getting an education from a foreign country becomes important. This is why Ki-jung, also known as Jessica, chooses to say that she has studied in Illinois, Chicago. Being from one of the SKY universities (top universities in South Korea) could've not been enough.

South Korea is very conservative and values a clean reputation. In one scene, Mr. Park finds underwear in the car of his private driver. He quickly assumes that the driver has slept with someone on drugs. In actuality, Jessica just put it there. Instead of addressing the actual issue with the workers, the Park family makes an excuse and fires them.

Montage

The montage in this film is really good. Bong Joon Ho really focused on getting the rhythm of movements through slow motion, editing, and music to essentially create the perfect moment. It shows a contrast between the lives of the poor and the lives of the rich really well through camerawork combined with symbolism. This level of attention to detail makes it possible to completely change the course of the story with just one scene.

Symbolism

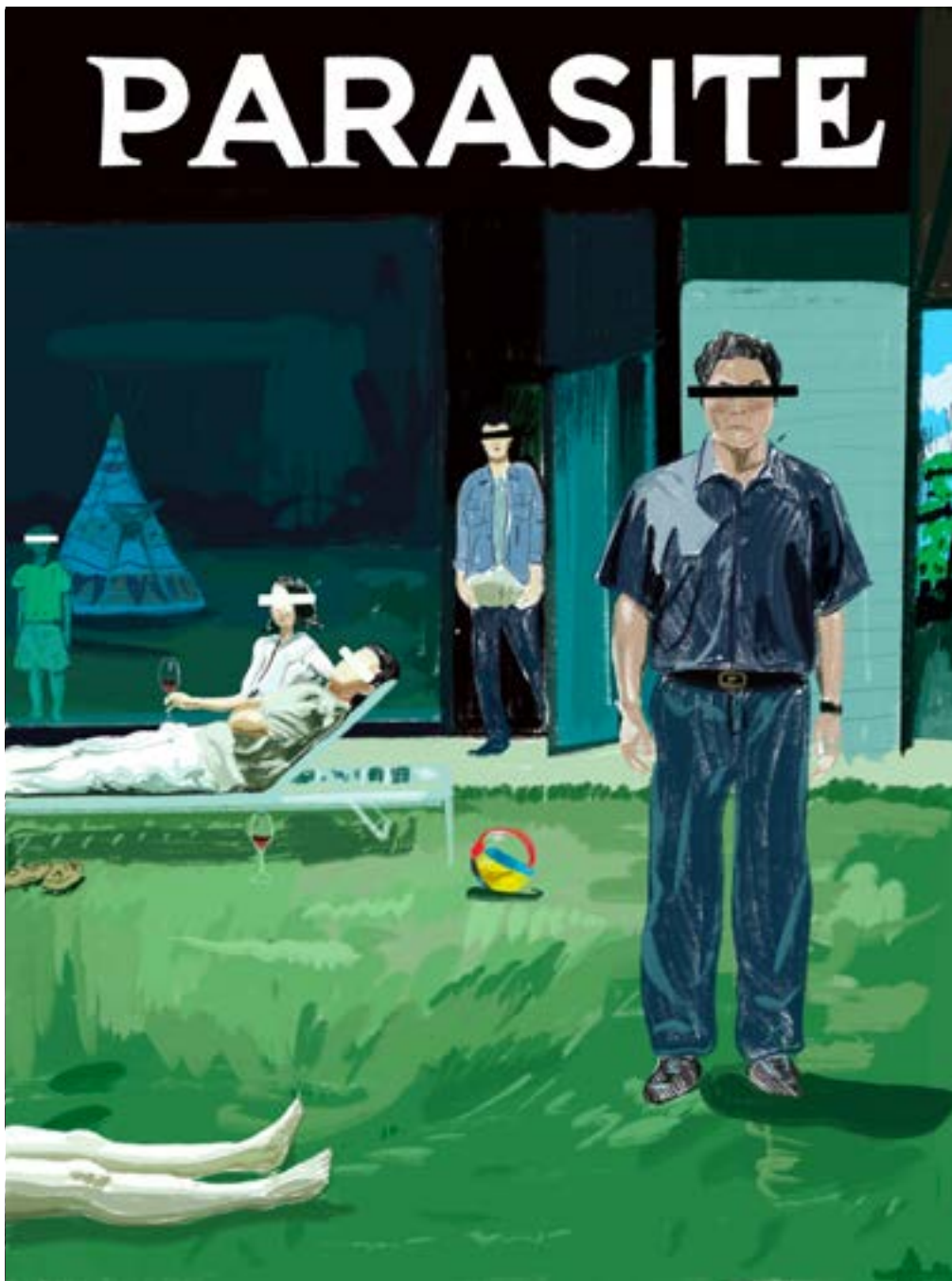
In *Parasite*, stairs symbolize a way to the upper class or a way to a lower one. Overall light, an upper position, and natural environment represent the upper class while darkness, a low position, and the urban environment are correlated with low status. When Kiwoo leaves to tutor the daughter of the Park family he also leaves his semi-basement apartment.

Who is the parasite?

In biology, parasitism means that one organism (the parasite) benefits at the expense of the other (the host), who suffers. It's interesting how the film doesn't portray the rich as evil, like one might expect, instead, they're just very naive, ignorant, and shallow. *Parasite* doesn't target specifically the rich or the poor but rather shows both sides of the situation. Who the parasite is, is

left to the viewer's interpretation. Is it the poor Kim family that uses the Park family to climb up the social ranks, the rich family that completely relies on the poor Kim family, or is it somehow both?

Parasite is a film that doesn't rely on its turning point. It has an amazing storyline, montage, and message. It is a film that shocks and entertains while also presenting issues in a capitalistic society. *Parasite* is not the only good film from Bong Joon Ho. His other works include *Memories of Murder*, *The Host*, *Snowpiercer* and *Okja*.

MY JAIL LIFE

I am a first-bench student of the physics classroom, and here is a snippet of my life during quarantine. Just a little background about me, I was born and raised in Helsinki but my family is Chinese. Undoubtedly, this affected how I processed the coronavirus and how people have reacted to me, and it's something I wanted to share. Stay safe and wash your hands!

TAIMI XU AND AVANI YAVAD

QUARANTINE LOG

Day 1

"Did you get it yet?"

"Get what" - I replied to my friend.

"The call."

I immediately got a phone call from her, through her muffled, hurried voice, I made out a few keywords, words: Epidemic Agency, first-bench students, call, isolation...

Oh...

Panic sets in as I receive the call from the epidemic agency within the next minute. They had told me to self-quarantine for 2 weeks as I had been exposed to the virus at school.

Chaos. Phone buzzing. My phone flooded with messages from students, friends, relatives, people who I didn't know existed (oops). Loud noises. My mom screaming at her phone, my dad vacuuming and my brother spraying every corner of the house with disinfectant. But all I could hear was: this isn't real.

As my panic fades, guilt consumes me. My dad is asthmatic and diabetic, putting him in a **mega** high risk group. Why couldn't I just be more careful. No, I shouldn't think like that. I can be more careful going forward. It's now in my hands to tame this virus and protect my family against it.

Day 2

I woke up early in the morning, groggily walked into the bathroom and heard my mom panickedly half-shouting, "wrong bathroom!". That's when I fully woke up and realised that yesterday was not just a dream.

Adjusting to a new lifestyle is very hard. The night before, my mom had given me a set of strict instructions to follow for the next couple of days.

I was required to:

Stay in my room

Wear plastic gloves and a mask around the house

Disinfect my entire room EVERY. SINGLE. DAY.

Be the last one to shower

Not go outdoors no matter what (who is fresh air?)

Staying in my room at all times meant that I had all 3 meals delivered to my door. And because my dearest mother still thought that having "family time" was important, I had to facetime the rest of my family while eating alone in my room. I cannot emphasise how weird this was to me. Silence. Sluuuurp. Silence. We are not the type of family that talks when we eat, we don't have fruitful debates, meaningful conversation, no, we sit in silence. She told me to call them every day, even though they were only one thin wall away from me.

Day 3

Distance learning! Let's take a moment to appreciate how far technology has gotten us. We can now attend class in our pajamas, watch YouTube until 4AM and somehow still pass our courses! Honestly, it is a bit of a mess. The first week sent me into a frantic frenzy of constant Wilma messages with alien instructions and odd tasks:

Exhibit A: Kevin asking us to draw the ugliest sweater known to mankind.

Exhibit B: A rolling-ball physics experiment, where my "ball" happened to be an orange, reaping me some **fascinating** data.

Rewatching videos at high speed is surely the highlight of my day. Have you heard Chong talk like a chipmunk?

Okay, but the real question is, Teams or Hangouts?

Day 4

News Alert: “Ressun lukion opettajalla koronavirustartunta, 14 opiskelijaa altistunut” (Ressu teacher tested positive for the coronavirus, 14 students exposed)

Anyone recognise this? We’re on the news! Yes, us first-benchers also happen to be on the headlines of Helsingin Sanomat. Always thought that my first appearance on the newspaper covers would be for discovering the cure for cancer, but hey, reality.

Day 5

I’m sure that most of you have seen that viral video of Trump’s reply to why he “keeps referring to it [COVID 19] as the “Chinese Virus”.” He deems that addressing the coronavirus as the “Chinese virus” is appropriate and “not racist, not at all” as “it comes from... China.”

SDFGJKFJKHDJHKDFGJKH

deep breath in

THIS IS IN NO WAY APPROPRIATE!

In fact, this was already issued in the 2015 guidelines by the WHO; naming infectious diseases after geographic locations can cause “unintended negative impacts by stigma rising certain communities”.

Yes, I know that exotic pet selling is illegal and more prevalent in Asian countries rather than Europe and North America, but please be aware that each country has their own cultures, beliefs and values. I agree that China was at fault for reporting the virus so late, but they tried hard to tighten regulations after that. We have to move on and stop looking at the past, putting blame and victimizing each other. Instead together move forwards to make the best out of this awful situation. We are all in this together, and uniting against the virus is our only chance at survival.
Don’t @ me.

Guys, guys...

https://www.youtube.com/watch?v=DykVJl6wr_4

Day 6

8:45 P.M. And that’s when I feel like my day actually started. As an artist, I’d always wished for an iPad for digital art. My parents had agreed that this was a great time to get one to occupy my newly empty time. Gloves, masks, hand sanitiser...

dressed for a mission to Mars. So there we were, at

verkkokauppa, my family standing 6 feet apart from others, wearing masks and gloves while collecting strange glares from people. 15 minutes until the shop closes.

Although the shop was a five-minute walk from my house, we had to drive there to be as “corona-free” as possible. All this extra gear was uncomfortable enough... And then people start avoiding me and giving me odd stares? I brushed it off and walked up to ask for the iPad model and color I wanted. I knew I was making the salesclerk uncomfortable, but he was trying his best to treat me like a “normal person.” I felt bad that my preferred model or color wasn’t available. But I felt even worse for the salesclerk, even though I had nothing to be guilty of.

With all the awkward tension in the store, I finally walked out with my iPad. After a ridiculous 2 minutes in the car, we arrived back home. To recover from our dangerous venture outdoors, an intense “cleaning ritual” began.

And hence began a new quarantine pastime: drawing on my iPad!

Day 7

Eventually, believe it or not, I started getting the hang of it. Waking up, attending some online classes, snack time, nap time, snack time, workout time, snack time, hobby time, snack time, sleep... and snack time! It does get better once you start trying out new things, perhaps some stress baking? The endless batches of cakes, cookies and breads I’ve baked, the cluster of messy playlists I’ve made and the endless nights of movie marathons on Netflix Party. That’s the real quarantine experience.

Routines are good. Especially during such an unsettling time. But remember to also slip out of those routines, break some patterns and try something new. Put on a face-mask, paint your nails and put your favourite music on. Be kind to yourself. Also, who’s excited for quarantine glow-ups? (why don’t I have abs yet).

We humans are flexible... **we got this !**

Appreciating the little things in life and not bickering during this difficult time

A lot of people are rightfully and understandably worried about this COVID-19 situation. Others are busy bickering over whether the government's decision to pretty much shut down our society, including schools, restaurants, hotels and forbidding gatherings of more than ten people (at the time of writing) is the correct one or not. Despite this, there are still plenty of reasons to be optimistic and I will present a few things which I've done that you can do to keep your spirits up during this difficult time.

MAX RUOHOMAA

As someone who comes from a family filled with economists, I've heard a lot of complaints about how shutting down the society will, in the long-term, cause an economic collapse and depression of almost never-before-seen proportions.

Now, I read a great letter to the editor in my local newspaper (Source: Marcus Rosenlund, HBL 22.4.2020) about this. The author of this piece was a medical doctor and illustrated a clever analogy for the position in which the government has been put.

Imagine being a bus driver and coming to a crossroads of two paths, both of which will end with miserable consequences. One path will lead you to immediately kill a group of people, the exact number of which you don't know. The other path will lead you to crash into the economy, driving it into the worst economic collapse seen.

As a consequence of this people would lose their jobs leading them to problems such as alcoholism, substance abuse and mental health issues of which these, in turn, could lead to suicide rates increasing drastically, killing a lot of people in the long run.

Now instinctually, you may think that you should take the short-term hit and deaths, in order to ensure long-term prosperity. However, if you really thought about this, it is an impossible decision to make. Would you really be able to kill a number of individuals at this moment, who you can see with your bare eyes, based on the fairly loose promise of saving the economy for future prosperity? I'm not so sure you would.

Now, my point is that instead of focusing on moaning about the government's decision, I would suggest that you try and look around and appreciate the little things in your life that you have been able to enjoy despite or perhaps even thanks to this exceptional situation. Personally for me, this has included:

- Watching a TV-show for the first time in months
- Having more time to exercise
- Being able to walk outside in nature without being in any particular hurry
- Having significantly more time in my days overall, thanks to two hours of travelling to and from school being freed up
- Spending more time with my family (which I know can be a pain for some, but I have actually come to that age with my siblings that we can behave relatively civilly with each other)
- Being able to phone friends who live in different countries

NK

Insights into the Life of an IB Student

It is unlikely for one to know what they are getting themselves into, especially when entering the IB programme. However, the insights provided by a veteran and what a newbie has in mind are contrastable. As an IB1 student myself, I have experienced loads and know that there is even more waiting for me to go through. But how I get through is yet to be determined.

LAIBA GHUMMAN

At the start of my IB career, I managed to attain stability and balance in my routine. However, things changed slightly when term 3 of IB1 came along: IA designs, EE planning, math homeworks, English in-class analyses, literary works...

rumble... rumble... rumble... **CRASH!**

The server crashed. Would you like to restart?

The literal feeling I faced when a sudden slam of work approached me. But, it took some time and restoration of motivation and a bit of esteem building before I accepted tackling my situation. And here I am. In the exact same position and deciding to finish off the pending work from the beginning of the term. Still deciding.

Jokes apart, the IB experience would be incomplete without the procrastination and last minute assignment handing-in everyone does at least once in their lifetime, promising never to face similar circumstances again. We all know what happens next, don't we? But this is the curse and the charm the IB brings with it. We don't want to tolerate the work, yet cannot live without the collective crying and bragging we do with the people who strive to make it out alive like yourself. At least that's what the teachers say. "Everyone made it out alive." Let's hope this applies to us.

Daily routine of an IB student

- 6:30 Alarm goes off. Nah, I can still sleep for 10 more minutes.
- 6:40 And 10 more.
- 6:50 Continuously pressing snooze till their sleep's content.
- 7:30 Oh @!#!%.
- 8:15 Class starts.
- 8:25 Sorry that I am late. The bus broke down. I had to run all the way here.
- 16:15 School ends.
- 17:00 Finally, home sweet home. Time to get some work done. Of course, after my power nap.
- 21:30 That was nice. Time to fill my belly.
- 22:00 I really need to start working now. After this episode.
- 22:30 One more.

- 23:00 Oh fudge it's 11. Time to seriously get some work done.
- 00:00 Skimming through Bioninja, copying down math homework and reading IA assessment criteria.
- 01:00 Frantically typing EE design draft before the deadline at 8:00 in the morning.
- 02:30 I should sleep now. Oh wait, I have school at 9:45. I have enough time to watch another episode.
- 03:00 Aahhh-hhaaa. I guess I should sleep now.
- 08:00 Alarm goes off. I promise I'll get up after 10 minutes...

And the cycle of never-ending procrastination continues...

München-vaihto: odotukset vs. todellisuus

Monella on nyt ollut aikaa muistella kulunutta vuotta ja ”aikaa ennen koronaa”. Me A-saksan München-vaihtoprojektiin osallistuneet olimme onnekkaita, sillä pääsimme syyslukukauden lopussa vierailemaan joulumarkkinoiden ja Glühweinin tuoksun täyttämässä Münchenissä! Vappuviikolle suunniteltu saksalaisten oppilaiden vastavierailu jouduttiin valitettavasti siirtämään syksylle matkustuskiellon takia. Ennen matkalle lähtöä jokaisella meistä oli luonnollisesti omanlaisensa odotukset tulevasta viikosta. Mutta mitä tapahtui, kun nämä odotukset kohtasivat todellisuuden? ADELE KUJALA

Koulunkäynti ja saksalainen koulujärjestelmä

Odotukset: Saksalainen koulutusjärjestelmä on maailmalla arvostettu, ja luonnontieteiden kirjat vilisevät saksalaisten fyysikkojen ja kemistien nimiä. Ylipäättäänkin saksalaisia pidetään tehokkaina ja kurinalaisina ihmisinä. Tiesimme kuitenkin, että koulu, jossa vierailisimme, ei ole aivan tavallinen lukio, vaan yksityiskoulu, jota voisi luonnehtia ikään kuin lukion ja ammattikoulun yhdistelmäksi. Mutta olisihan saksalainen koulu kuitenkin ihan omalla tasollaan?

Todellisuus: No, ei oikeastaan. Ensimmäisellä tunnilla, jolle osallistuimme, oli englantia ja pelasimme koko tunnin rennolla otteella hirsipuuta ja sananselitystä. Ei menoa tietenkään ihan jokaisella tunnilla tällaista ollut, mutta yleisote oli todella rento ja tuntui suomalaisen menoon verrattuna ehkä jopa tehottomalta. Tällainen tunnelma oli ainakin omasta mielestäni ihan virkistävää vaihtelua, mutta tuli täytenä yllätyksenä.

Perheissä asuminen

Odotukset: Kauhukuvia, mitäs muutakaan, pessimisti kun ei pety. Viikko vieraassa maassa on jo itsessään jännittävä, ja perheissä asuminen lisäsi jännitystä ennestään. Asiaa auttoi onneksi se, että olimme saaneet jo ennen matkaa tutustua internetin välityksellä vaihto-oppilaspareihimme. Tästä huolimatta löysin itseni lennon jälkeen hetkeä ennen vaihtoperheen tapaamista harjoittelemasta saksaksi tervehtimistä ja kuulumisten vaihtoa ja listaamasta päässäni keskustelunaiheita.

Todellisuus: Suurin osa isäntäperheistämme ylitti odotukset kirkkaasti! Perheet asuivat ympäri Münchenin aluetta, ja saimme kukin uniikin kokemuksen saksalaisesta elämästä, osa meistä kaupungissa ja osa maaseudulla. Asuinolot vaihtelivat, mutta perheet olivat erittäin vieraanvaraisia ja mukavia. Itse pääsin viettämään viikon viehättävässä, pienessä kaupunkiasunnossa, ja perhe teki kaikkensa, jotta saisin monipuolisen ja ikimuistaisen kokemuksen.

Saksan kielen puhuminen

Odotukset: Välillä sitä pysähtyy miettimään, mikä suomalaisten kielellisessä itsetunnossa on vialla. Saksanopettajamme, Frau Bärin, sinnikkäästä kannustuksesta huolimatta

odotukset keskustelujen kulusta olivat tätä luokkaa:

1. Naurahtaa hermostuneesti, eikä ymmärrä sanaakaan, seisoo hiljaa

2. Ymmärtää yhtäkkiä yhden lauseen ja yrittää osallistua keskusteluun:

3. ”Joo, öh, sehr interessant! Ich, öö ... Meiner Meinung nach ... äh, mitenkäs se nyt ... (kiusallinen tauko) Yes, I agree.”

4. Viettää loppuviikon hiljaisessa häpeässä

Todellisuus: Kyllä ne Frau Bärin puheharjoitukset olivat sittenkin jotain tulosta tuottaneet! Loppujen lopuksi etenkin kielen ymmärtäminen oli melko helppoa, sillä müncheniläiset nuoret puhuivat hyvää saksaa, ja monet hidastivat vielä puhettaan meille suomalaisille. Puhuminen takelteli aluksi jonkin verran, mutta siinäkin asenne ratkaisi. Tärkeintä oli yrittäminen, eivätkä pienet virheet haitanneet menoa. Oman vaihtoperheeni äiti on ammatiltaan saksan kielen opettaja, ja olin aluksi suoraan sanottuna kauhuissani. Lopulta tämä paljastui kuitenkin todelliseksi onnenpotkuksi, sillä opin hänen kanssaan käydyistä keskusteluista paljon! Rehellisyyden nimissä täytyy sanoa, että pidemmät keskustelut kääntyivät välillä englanniksi. Opimme kuitenkin matkan aikana paljon!

Ruoka

Odotukset: Makkaraa, makkaraa ja makkaraa. Kyyti-pojaksi vähän knöödeleitä ja pretzeleitä, jotka huuhdotaan alas valtavalla oluttuopillisella. Ja jälkiruuaksi iso pala Apfelstrudelia. Odotimme siis perinteistä saksalaista ruokaa, mutta osasimme kyllä myös arvata, että arjen ruoka on jo modernisoitunut.

Todellisuus: Itse ruokalajit olivat melko samanlaisia kuin Suomessa, ja suurkaupunki Münchenistä löytyi kylä ruokaa jokaiseen makuun. Kuitenkin ruokarytmi oli hyvin erilainen kuin Suomessa: ateriat olivat siis harvassa ja kerralla syötiin paljon. Onneksi isäntäperheemme kuitenkin pitivät meidät ruoassa, ja koulun kahvilasta saattoi ostaa välipalaa. Välipaloista ylivoimaisesti yleisimpiä olivat pretzelit, joita löytyi niin suolattuina kuin juustolla kuorrutettunakin. Ylipäättään huomasimme, että Saksassa ruoka oli usein suolaisempaa ja rasvaisempaa kuin Suomessa. Monet meistä pääsivät kokeilemaan myös niitä perinteisiä saksalaisia herkkuja, jotka veivät kielen mennessään!

Viikon ohjelma ja Münchenin kaupunki

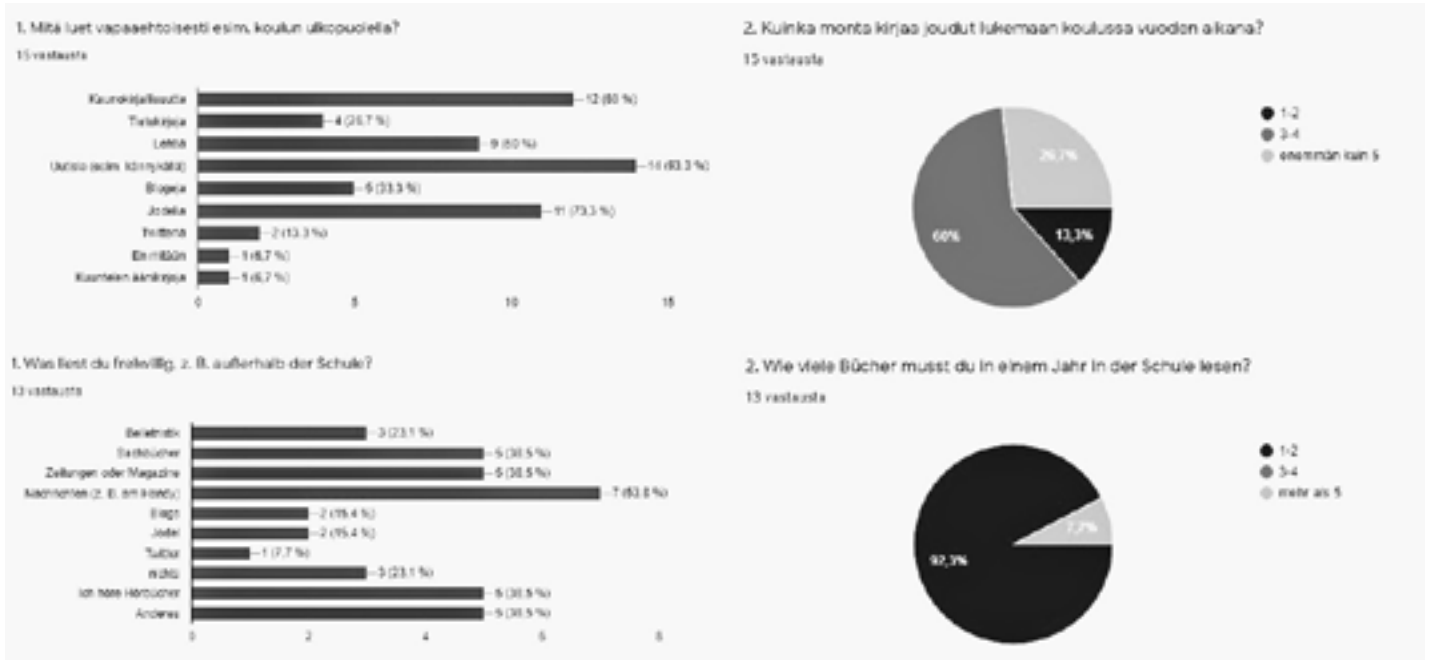
Odotukset: Näistä molemmista meillä oli perustiedot jo matkalle lähtiessä, sillä olimme saaneet viikon virallisen lukujärjestyksen jo ennen matkaa. Lähdimme ihan hyvällä fiiliksellä.

Todellisuus: Viikko kuitenkin ylitti ainakin omat odotukseni täysin! Münchenin vilkas kaupunki oli kivaa vaihtelua joulukuun pimeydessä hiljenevälle Helsingille (aamuisin näkyi jopa auringonvalo!), ja kaupunki oli kauniin jouluinen. Viikon ohjelma oli hyvin rakennettu ja tasapainotettu aktiviteettien ja vapaa-ajan välillä. Pääsimme osallistumaan mielenkiintoisille oppitunneille, vierailemaan museoissa ja upeassa Nymphenburgin linnassa, tutustumaan kaupunkiin, kiertelemään joulu-markkinoilla ja shoppailemaan. Viikon kruunasivat saksalaisten oppilaiden järjestämät juhlat ja viimeinen päivä, jonka saimme viettää isäntäperheidemme kanssa. Kaiken kaikkiaan vaihto oli upea kokemus!

Tutkimus lukutottumuksista

Matkan aikana toteutimme kyselyiden avulla tutkimuksen, jossa vertailimme saksalaisten oppilaiden lukutottumuksia omiimme. Tulokseksi saimme, että lukutottumuksemme ovat pitkälti samankaltaisia. Sekä suomalaiset että saksalaiset lukivat useimmiten omalla äidinkielellään taikka englanniksi. Merkittäviä eroja ei ollut myöskään siinä, mitä luimme, joskin saksalaiset kuuntelivat enemmän äänikirjoja, kun taas jodelin lukijoita löytyi enemmän ressuista. Me suomalaiset luemme myös enemmän koulussa ja suhtautumisemme lukemiseen on vielä hieman saksalaisia myönteisempää.

Kaaviot: (suomalaisten tuloksissa suomenkieliset tekstit ja saksalaisten saksankielisenä samat tekstit)

Nymphenburgin linnassa.

Vierailulla modernin taiteen museossa.

Ressujen vaatetyyli

Retro-henkisyys sekä leveät lahkeet ovat tehneet paluun. Kierrätyksestä ja kestävästä kehityksestä on tullut tärkeä osa muotia. Artikkelissa pääsemme seuraamaan, miten Ressujen tyyli on muuttunut kymmenen vuoden aikana ja minkälaisia vaatteita Ressussa suositaan nyt. ELLA MARTIKAINEN

Kymmenen vuotta sitten Pärskeissä esiteltiin viisi Ressun opiskelijaa, jotka kertoivat omista tyyleistään sekä inspiraationlähteistään. Vuonna 2010 muotiin vaikuttivat muun muassa 90-luvun grunge, skeittityyli sekä hipstereiden alakulttuuri. Pärskeitä selvitti, miten oppilaiden tyyli on kymmenen vuoden aikana muuttunut haastattelemalla viittä opiskelijaa heidän vaatetyyleistään. Tänä vuonna muotiin vaikuttaa erityisesti vaatteiden eettisyys, joka on tärkeää myös haastatteluvien mielestä.

Miten kuvailisit omaa tyyliäsi?
Miten muut kuvailisivat sinua, jos he näkisivät vain
vaatekaappisi?
Mikä on tärkein asia tyyliissäsi?
Mistä saat inspiraatiota tyyliisi?
Millaiselta tyypillinen "karanteeniasusi" näyttää?

Ida Laukkarinen, 16 vuotta

1. Tyylini on aika rento. Isot t-paidat ja farkut sekä vaatteiden kerrostaminen ovat mun juttu. Kaikenlaiset asusteet ovat myös kivoja.
2. Huomaisi varmaan, että pidän musiikista, koska omistan monia erilaista bändipaitoja.
3. Asusteet, sillä niillä saa luotua tylsistäkin asuista kiinnostavia!
4. Saan inspiraatiota Pinterestistä, minkä lisäksi seuraan malleja ja vaatemerkkejä Instagramissa.
5. Normaalisti käytän mukavia verkkareita ja isoa Led Zeppelin -paitaa tai jotain muuta isoa hupparia.

Netta Simola, 16 vuotta

1. Rento, urheilullinen ja vintage-tyylinen.
2. Huolettoman ja yksinkertaisen oloinen. Luovaa tunnelmaa voisi saada myös irti, mutta enimmäkseen vaatteissani on reipas ja rento tunnelma.
3. Mukavat vaatteet, joissa on itsevarma olo. Pidän myös asusteiden lisäämisestä, koska ne tekevät asusta kiinnostavamman. Eettisyys ja käytetyt vaatteet ovat myös tärkeitä.
4. Enimmäkseen ostan vain vaatteita, jotka näyttävät kivoilta, ja toivon, että saan luotua niistä järkevän asun. Instagramista saan uusia ideoita käyttäjiltä @claire_most ja @eliza_moore.
5. Vaihtelee päivittäin! Välillä on kiva panostaa ja käyttää uniikkeja vaatekappaleita korujen kanssa. Jonain päivinä taas lökärit ja liian iso t-paita tuntuvat oikealta vaihtoehdolta.

Tessi Arstila, 16 vuotta

1. Tyylini on kaikin puolin aika rento ja retro-tyylinen. Asussani on aina jotain väriä sekä yksityiskohtia kuten koruja.
2. Värikäs ja sekalainen.
3. Tärkeintä on se, että asuni ovat aika kasuaaleja aina, mutta luon niistä huoliteltuja asusteiden kanssa.
4. Inspiraatiota saan vähän kaikkialta, mutta pääasiallisesti somesta.
5. Karanteeniasuni on aina todella rento. Yleensä käytän hupparia ja pörrösukkia.

Helmi Kärki, 17 vuotta

1. Värikäs, monipuolinen, rohkea ja omaperäinen. Käytän erilaisia vaatteita laidasta laitaan enkä yritä seurata trendejä.
2. Minua kuvailtaisiin varmasti värikkääksi, omaperäiseksi ja vaihtelevaksi persoonaksi.
3. Tärkein asia tyylissäni on se, että se näyttää minulta. En pysty tuntemaan oloani mukavaksi asussa, joka ei tunnu omalta.
4. Saan ideoita ja inspiraatiota ystäviltäni ja kaupoista, mutta en yritä tarkoituksella etsiä sitä mistään.
5. Karanteeniasuni vaihtelevat laidasta laitaan samalla tavalla kuin arkenakin. Joskus jaksan panostaa enemmän, mutta joskus oleskelen vain Ressu-paidassa, shortseissa ja aamutossuissa.

Saima Heinänen, 16 vuotta

1. Artistinen mutta mukava, ja olen alkanut käyttämään enemmän värejä asuissani. Tyyliäni on kuitenkin vaikea kuvailla tietynlaiseksi, sillä joskus pukeudun yksinkertaisesti ja joskus taas näen enemmän vaivaa.
2. Vaatekaappini on pikkutarkasti järjestetty, joten vain näkemällä sen minua voisi kuvailla tarkaksi ja nipottavaksi. Asujeni perusteella saan usein kuulla, että vaikutan musikaaliselta, vaikka en olekaan.
3. Tärkeintä minulle tyylissä on se, että tunnen oloni hyväksi. Pidän siitä, että välillä voi pukeutua spesiaalimmin ja välillä upota vain johonkin huppariin. Musta poolopaita on tärkein vaatekappaleeni!
4. Ostelen satunnaisia vaatekappaleita, jotka näyttävät kivoilta, koska en seuraa muotia erityisemmin. En suoranaisesti inspiroidu kenenkään tietyn henkilön tyylistä, mutta pidän paljon Frendien Monican vaatteista.
5. En ole karanteenin aikana käyttänyt kertaakaan farkkuja, vaan pukeudun jatkuvasti verkkareihin. Ne kuuluvat normaaliin karanteeniasuuni kauhtuneiden t-paitojen ja huppareiden lisäksi.

Tasa-arvon mallimaassa toiset ovat tasa-arvoisempia kuin toiset

Harva asia vaikuttaa elämäämme enemmän kuin kulkemamme koulutie. Erilaisia vaihtoehtoja on lukemattomia, ja jo koulumenestyksen taso peruskoulussa voi vaikuttaa huomattavasti tuleviin opintoihin ja mahdolliseen uraan. Vaikka koulutus ei sinänsä ole menestyksekkään tai onnellisen elämän edellytys, Suomessa opiskelua ja sivistyneisyyttä pidetään usein tärkeinä itseisarvoina. Nykyisen hallituksen tavoitteena onkin nostaa korkeakoulutettujen 25–34 vuotiaiden osuus hyvälle kansainväliselle tasolle 50 prosenttiin vuoteen 2030 mennessä. Korkeatasoiselle osaamiselle ja laajalle yleissivistykselle tulee tulevaisuudessakin olemaan kova kysyntä.

Suomea pidetään usein koulutuksenkin suhteen tasa-arvon mallimaana. Laadukkaasta ja ennen kaikkea pääosin ilmaiseesta koulutuksesta päästään Suomessa nauttimaan esikoulusta aina tohtorinhattuun saakka. Menestyksen esteeksi ei ainakaan teoriassa pitäisi koitua perhetausta, varakkuus tai vaikkapa sukupuoli.

Teoria ei kuitenkaan aina kohtaa käytäntöä, ja todellisuus on jotain muuta. Vaikka koulu ei itsessään syrji erilaisista lähtökohdista tulevia oppilaita ja opiskelijoita, oman perheen sosioekonominen asema asettaa usein rajoitteita koulumenestykselle. Lapsuuden ja nuoruuden aikana sisäistetyt arvot ja asenteet esimerkiksi koulutuksen arvosta ovat ratkaisevasa asemassa opintopäätöksiä tehdessä. Lisäksi vanhempien ja muun lähipiirin tuki auttaa rakentamaan luottamusta omaan osaamiseensa ja antaa kasvusijaa kunnianhimolle. Kuitenkin myös esimerkiksi rahanpuute voi pahimmillaan johtaa toisen asteen opintojen keskeytymiseen. Vaikka tukiverkkoja on olemassa, niiden piiriin hakeutuminen voi olla hankalaa. Teoriasa kaikki lähtevät samalta lähtöviivalta, mutta joidenkin radoilla vain sattuu olemaan ylimääräisiä esteitä.

Suomalainen peruskoulutus on pohjimmiltaan yleissivistävää, ja sen tavoitteena on antaa kaikille yhtäläiset perustaidot moninaisista lähtökohdista riippumatta. Uskaltaisin väittää, että monesti näin todellakin tapahtuu. Kiitos tästä kuuluu suomalaisten poikkeuksellisen korkeasti koulutettujen opettajien ammattitaidolle ja koulun muulle henkilökunnalle. Resurssien puutteessa kaikkia oppilaita ei kuitenkaan voida auttaa tarpeittensa mukaan, mikä voi johtaa myös opettajien liialliseen kuormittumiseen. Opettaja ei voi toimia sekä opettajana, psykologina että lastenvahtina samanaikaisesti. Kuntien vähävaraisuuden johdosta erityistarpeita ei aina voida huomioida riittävällä tavalla, ja suuret luokkakoot

meluhaittoineen vahingoittavat juuri kaikkein haavoittuvaimmalla asemalla olevia oppilaita. Toimiva peruskoulutus on koko koulupolun kannalta tärkeää oppimisen kumuloitumisen ja opiskelumotivaation kehittymisen kannalta. Oppimisen tulisi olla ennen kaikkea kiinnostavaa ja mielenkiintoa herättävää. Ketään on vaikea pakottaa oppimaan.

Toimiva koulujärjestelmä ei voi pakottaa kaikkia samaan muottiin, vaan yksilöllisen koulupolun rakentumisesta on huolehdittava. Suomen kaltainen pieni valtio tarvitsee korkealaatuista huippuosaamista pärjätäkseen kansainvälisillä markkinoilla. Ei myöskään riitä, että kaikki saadaan kelkaan mukaan. Kun intohimo oppimista kohtaan on syntynyt, sitä pitää ruokkia, varjella ja kehittää. Pahimmillaan virikkeiden ja lisähaasteiden puute voi johtaa innostuksen katoamiseen. Suomella ei ole varaa menettää yhtään mahdollista tulevaa huippuosaajaa.

Kun asuin perheeni kanssa Kanadassa kahden vuoden ajan, tutustuin paikallisessa alakoulussa täysin uudenlaiseen koulujärjestelmään. Kouluelämä ylipäätään oli hyvin erilaista kuin Suomessa, mutta yksi suurimmista eroista oli suhtautuminen niin sanottujen lahjakkaiden lasten koulunkäyntiin. Provinssissani, Brittiläisessä Kolumbiassa, oli käytössä erityinen ohjelma lahjakkaille lapsille, johon haettiin laajan, esimerkiksi kielellistä sekä matemaattista osaamista mittaavan, kirjallisen pääsykokeen kautta. Kyseiseen ohjelmaan pääseminen oli itselleni silmiä avaava kokemus erityisesti, kun vertasin sitä aikaisempiin kokemuksiini suomalaisessa peruskoulussa. Jokaiselle ohjelmassa olleelle oppilaalle laadittiin henkilökohtaisesti räätälöity opetussuunnitelma ja järjestettiin viikoittaisia lisäopetusta sekä ryhmissä että yksittäisesti. Itselläni viikottaiseen aikatauluun kuului muun muassa englanninkielisten kirjojen lukemista maahanmuuttajataustaisille oppilaille, joiden kielitaito oli usein hyvin heikkoa. Pääpaino ei ollut ainoastaan oman osaamisen edistämisessä, vaan myös vuorovaikutustaitojen kehittämisessä ja oppimisen ilon jakamisessa.

Suomalainen yhteiskunta tuskin suhtautuisi kovin myönteisesti suoraan oppilaita ylöspäin eriyttävään opetusohjelmaan. Erilaiset musiikki-, tanssi- ja luma-luokat ovat kuitenkin vakiinnuttaneet asemansa osana suomalaista peruskoulua, ja mielestäni juuri niiden kautta on mahdollista kehittää yksilöllistä osaamista. Painotusluokat tarjoavat keskenään samankaltaisille lapsille ja nuorille mahdollisuuden

kehittää osaamistaan ja varjella mielenkiinnon kohteitaan turvallisessa ja innostavassa ilmapiirissä.

Ainakin omalla kohdallani ollessani luonnontieteellis-matemaattisella luokalla yläasteella huomasin, miten suuri vaikutus painotusluokalla ja sen yleisellä ilmapiirillä oli oppimiseeni ja kiinnostusteni muovautumiseen. Yläasteella sain ensimmäistä kertaa elämässäni todella hyviä ystäviä, joiden kanssa olen edelleen tekemisissä päivittäin, ja toisaalta niiden kolmen vuoden aikana koulu ja sen opettajat onnistuivat herättämään minussa ja monessa ystävässäni aidon mielenkiinnon tiedettä kohtaan. Opettaminen oli selkeästi palkitsevaa myös opettajillemme, jotka nauttivat oppilaiden vilpittömästä kiinnostuksesta heidän oppiainettaan kohtaan. En usko, että olisin sama ihminen kuin tänään olen ilman kokemuksiani painotusluokalla.

Painotusluokat eivät kuitenkaan ole ongelmattomia. Usein painotusluokille kasaantuu nimenomaan keskimääräistä hyvätuloisempien ja paremmin koulutettujen vanhempien lapsia, koska heitä on innostettu ja tuettu harrastamaan ja opiskelemaan pienestä pitäen. Aiheeseen liittyvät tutkimukset on suoritettu pääasiassa musiikkiluokilla, mutta ei ole syytä epäillä, etteivätkö tulokset pätsisi vähintään yhtä lailla myös muiden painotusluokkien kohdalla. Suhteellisesti parempien oppilaiden kasaantuessa samoille luokille muille luokille jää luonnollisesti vähemmän opiskeluun orientoituneita oppilaita. Tämä voi puolestaan lisätä oppimisympäristön rauhatomuutta. Lähtökohtaisesti painotusluokkien olemassaolo erittelee oppilaita varhaisesta iästä lähtien. Kompromisseja on kuitenkin tehtävä, ja mielestäni kaikilla on oikeus kehittää osaamistaan itselleen sopivalla tasolla. Yhden oppiminen ei tästä huolimatta koskaan saisi tapahtua toisen kustannuksella.

Eräänä haasteena koulutuspolitiikassa on huono-osaisuuden todettu periytyminen. Lasten koulutustaso vastaa usein vanhempien omaa koulutustasoa, sillä arvot ja asenteet kulkevat suvussa. Toisaalta joskus vanhemmat eivät yksinkertaisesti kykene tarjoamaan lapsilleen parhaita mahdollisia edellytyksiä koulukäyntiin esimerkiksi rahanpuutteen tai sosiaalisten ongelmien johdosta. Suomen Lukiolaisten Liiton laskelmien mukaan lukion suorittamisen kustannukset voivat olla jopa 2700 €, josta jää mahdollisen opintotuenkin jälkeen paljon itselle maksettavaksi. Taloudellisia lisähaasteita voi syntyä, jos huoltajia on vain yksi tai jos lapsi on esimerkiksi otettu huostaan.

Paikalliset ja maailmanlaajuiset kriisit ovat erityisen ongelmallisia juuri haavoittuvaisimmassa asemassa olevien perheiden kannalta. 90-luvun laman perintönä Suomessa esiintyy nyt jo kolmannessa sukupollessa niin sanottua ylisukupolvista syrjäytymistä. Vanhempien ongelmat ja haasteet elämässä siirtyvät herkästi heidän lapsilleen, ja ketjua on hankala katkaista ilman oikein kohdennettua ulkopuolista

apua. Voi esimerkiksi olla, että lapsilla ei ole roolimallia työsäkävystä vanhemmasta. Vaikuttavan ulkopuolisen avun piiriin pääseminen ei ole helppoa.

Tämänhetkisellä koronavirüsillä voi 90-luvun laman tavoin olla vakavia seurauksia sosiaalisiin riskiryhmiin kuuluvien lasten tulevaisuuden kannalta. Koulujen väliaikaisesta sulkeamisesta seuraavat oppimishaasteet ovat ongelmallisia, mutta vähintään yhtä suuri ongelma ovat koronavirüs aiheuttamat taloudelliset haasteet useille huono-osaisille perheille. Nykyisestä poikkeustilanteesta johtuvien sosiaalisten ongelmien, kuten päihderiippuvuuden ja mielenterveysongelmien, vaikutukset heijastuvat myös seuraaville sukupolville. Lisäksi sosiaalisten kontaktien vähäisyys voi aiheuttaa mielenterveydellisiä haasteita erityisesti niille lapsille, joille koulu on pääasiallinen turvallisten sosiaalisten kontaktien lähde. Korona koettelee nyt kaikkia, mutta maamme pitää valmistautua ratkaisemaan sen aiheuttamia sosiaalisia ongelmia perheissä vielä vuosia eteenpäin kriisin päättymisestä.

Koulutus on yksi politiikan ikuisuuspuheenaiheista, mikä on ymmärrettävää: onhan kyseessä yksi yhteiskuntaamme kannattelevista kulmakivistä. Jatkuvista uudistuksista huolimatta todelliseen mahdollisuuksien tasa-arvoon on silti matkaa, jos sen saavuttaminen on ylipäättään mahdollista.

ALEX HALME

Tyhjä kuppi

INKERI JUSSILA

Takatalven kylmä viima piiskaa vasten sormiani. Se on heltytön, armoton. Valkoiset lumihiutaleet pyyhkivät säälimättä pois kevättä, joka ei ehtinyt kunnolla alkaakaan. Viime viikon auringonpaiste on vain muisto mieleni perukoilla. Tärisen. En tunne sormiani, jotka ovat kiertyneet likaisen, pahvisen kupin ympärille. Se on yhtä kulunut ja toivonsa menettänyt kuin minäkin.

Kuppi on tyhjä. Kohotan sitä kohti taivasta, mutta on kuin kukaan ei voisi sitä nähdä. Ihmiset kulkevat rivakasti harmaalla kadulla, ja kohdallani siirtävät katseensa ja keskittymisensä tiukasti muualle. Tämä muu on yleensä vastapäisen rakennuksen ilmeetön, kivinen seinä, joka yhtäkkiä muuttuu hämmästyttävän mielenkiintoiseksi, tai kuviteltu tapaaminen, joka saa ihmiset kävelemään entistä nopeammin ohitseni. Yritän ottaa heihin katsekontaktia. Silmäni haparoivat ihmismassassa kuin eksynyt lapsi äitinsä perässä. Yritän turhaan, sillä en ole olemassa. En heille. Ihmisyyteni on heitetty sivuun ja ripoteltu keskelle mätäneviä risuja. Olen maan tomua, joka kelpaa vain tallottavaksi.

Kadun toisella puolella vitivalkoisiin tennareihin ja kiiltävään takkiin pukeutunut nuorukainen pitelee kylttiä, jossa pyydetään kaljarahaa. Ohikulkijat virnuilevat. Silmälasipäinen mies heittää hänelle kasan kolikoita ja toivottaa hyvää ryppyhetkeä. Hetken päästä sama mies kävelee ohitseni vilkaimmalla minuun päinkään.

Nainen. Eteeni on pysähtynyt nainen. Hänen ilmeestään huokuu sääli huolimatta ystävällisen hymyn yrityksestä. Lapanen on ojentunut kuppiani kohti, ja sen punaisen värin keskeltä pilkottaa kolikko.

“Mitä sinä teet?” toinen nainen puuskahtaa taaempaa. “Etkö tiedä, että nuo antavat rahansa rikollisjärjestöille? Tule, jatketaan matkaa.” Nainen vetää ystävänsä pois, ja hetkessä heidän askeleensa ovat sulautuneet osaksi kadun ja ihmismassan välistä loputonta kopinaa.

Ajattelen kulman takana nököttävää pientä ruoka-kauppaa, jossa käytän vähäiset rahani.

Sen tanakka, punaposkinen myyjä ei vaikuta ollenkaan rikolliselta. Hän tunnistaa minut jo ovelta ja nyökkää vaisusti. Kun annan kolikon kassalla, hän varoo koskemasta sormiini. Hän kuitenkin hymyilee ystävällisen pahoittelevasti jälkeensä ja uskaltaa katsoa minua silmiin.

“Katso tuota. Kerjää, vaikka sillä on hyvä talvitakki. Huijaa vain rahaa”, kuulen jonkun sanovan. Vilkaisten takkia. Sain sen puoli vuotta sitten eräältä hätämajoitustilan työntekijältä. Ilman sitä olisin jo aikoja sitten paleltunut kuoliaaksi keskelle säälimätöntä kylmyyttä. Onko ihminen avun arvoinen vasta henkiviereissään? Onko silloinkaan? Onko minulla oikeus apuun vasta kun makaan maassa luut ihon läpi kuultaen ja keuhkot verta syösten? Riippuuko ihmisarvo hädän määrästä? Vaiko kenties ihonväristä?

Näen heidän ajatuksensa. Jokainen heistä ajattelee, että juuri heidän ei tarvitse auttaa. Kyllähän joku toinen sen tekee, ei itse tarvitse.

Kuka on se toinen? Lihaa ja verta kuin me muutkin vai mielikuvituksen tuote, jonka tehtävänä on peittää ihmisiltä heidän oma syyllisyytensä? Lapsi pysähtyy tuijottamaan minua silmät suurina. Sitten isä tulee, tarttuu häntä tiukasti käsivarresta ja riuhtaisee kauemmas. “Pois sieltä! Minähän olen kieltänyt puhumasta kerjäläisille!”

Lapsi oppii sen, minkä muut ohi kulkevat ovat jo oppineet. Minua ei kuulu nähdä, ei huomata eikä kuulla.

“Hakisi töitä”, joku sanoo. “Ei se ole niin vaikeaa.”

“Hyi, haisee tänne asti”, sanoo toinen.

Aika kuluu. Välinpitämättömyys, odotus ja kiertelevät katseet jatkuvat jatkumistaan, ja menetän ajantajuni.

Pikkuhiljaa huomaa, että ihmiset alkavat käyttäytyä kummallisesti. Rypistyneet kulmat ovat entistä enemmän kurtussa. Jotkut pujottelevat väkijoukon keskellä kuin muut ihmiset olisivat tappavia käärmeitä. He hyppivät ja loikkivat oudosti ja pitävät huivia kasvoillaan. Monet pälyilevät hermostuneesti ympärilleen. Eräällä miehellä näen kasvomaskin.

Hätämajoituksessa kuulen, että maahan on levinnyt virus, ja yhtäkkiä outo käytös käy järkeen. Kuulen, kuinka muut puhuvat kotimaihinsa palaamisesta. Osa on jo pakannut vähäisen omaisuutensa ja lähtenyt. Minulla ei ole paikkaa, jonne palata. Kun ajattelen kotia, mieleeni ilmestyvät pommitettu raunio ja vanhempani, jotka makaavat kylminä ja hiljaisina maakerroksen alla. Veljeni olinpaikasta en tiedä mitään. Hän lupasi, että tapaisimme uudessa kotimaassamme, mutta olen odottanut jo vuoden. Syvällä sisimmässäni tiedän, että odottaminen on turhaa, mutten kykene luopumaan ainoasta toivostani.

Siispä palaan kadulle.

Päivien kuluessa ihmisiä näkyy aina vain vähemmän ja vähemmän. Kadut tyhjenevät. Ne muuttuvat lähes täysin autioiksi. Harvat ohikulkijat pitävät päänsä painuksissa ja harppovat lähes juoksuvauhtia eteenpäin. Askelten ja puheen ainainen melu on vaihtunut oudoksi hiljaisuudeksi. Tuuli ulvoo murheellisesti kattojen yllä, ja autiot katukivet ovat vaila tehtävää. Rakennukset odottavat jotakin, mitä ei ikinä tapahdu.

Ohitseni kävelee pariskunta. "Tämä on hullua. Aivan käsittämätöntä. Miten elämästämme on tullut tällaista? Kaikki on muuttunut", kuulen naisen valittavan miehelleen.

Kun pariskunta on mennyt ohi, jään istumaan yksin keskelle autiota katua. Katselen ympärilleni ajatuksiini vaipuneena. Toistan naisen sanoja päässäni ja punnitsen niitä.

Nainen on väärässä. Mikään ei ole muuttunut.

Saamieni katsekontaktien määrä ei ole vähentynyt ollenkaan verrattuna ihmispaljouden aikoihin. Saamieni hymyjen määrä ei ole muuttunut mihinkään.

Apua saan yhtä vähän kuin aina. Olen yhtä näkymätön kuin ennenkin.

Ihmisarvoni on yhä samalla tasolla maan tomun kanssa.

Kuppi on edelleen tyhjä.

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Kumpi on pihalla, minä
vai te, sitä ei voida koskaan
tietää.”

*heiluttelee suklaarasiaa jossa
on Ressu-koiran kuva*
“Annan teille virtuaalista
vappusuklaata tästä!”

“Mä lähden kyllä tämän tunnin
jälkeen Alkoon.”

“Google on aivopessyt
minut.”

“Nyt voin syyttää koronaa
siitä, etten vie lapsiani taide-
näyttelyyn.”

“Tässähän ois voinu ottaa lasin
viiniä... ai niin, enhän mä juo enää”.

“Vanha ihminen
joutuu kaikkeen tässä
työssään.”

Leninin mausoleumista:
“Pari munakranaattia mukaan ja
räjäytetään koko paikka taivaan
tuuliin.”

“Klara Vappen
ja palataan
astiaan.”

(Oppilaan kysymys) ”Miten kauan
etanolilla kestää siirtyä hengitysilmaan
verenkierron kautta juomisen
jälkeen?”

“Eiks toi Niinistö oo aika
hyvä pelaa lätkää? Se vois
harjottaa lätkädiplomatiaa.”

“Kokeilkaa itse! Juokaa ja testatkaa
alkometrillä.”

“-- sillä aikaa kun mä viritän ton kirahvin
tossa vieressä.”

“Ei saa sanoo roska ruotsin
sanoista mutta sanon kuitenkin.”

“Hä zombit
herätkää!”

“Ja siis tää C voi olla myös iso A
tai B tai D”
lyhyt hiljaisuus...
“Tai no ehkä ei mennä näihin
sanaleikkeihin.”

“Älkää nyt sit saako
mitään hepuleita.”

“Ei auta, pakko kai se on palkkansa ansaita.”

“Mulla alkaa kohta opettajien kokous, pitää käydä ottamassa pari diapamia sitä varten.”

“Minä ja mun kolme persoonaa!”

Tutkitaan aaltoliikettä koulun käytävällä hyppynarun avulla.
Opettaja näyttää miten hyppynarua täytyy pyörittää jos joku meistä saa kaksoset tai kolmoset.
Opettaja: ”Nelosia toivon ettei kukaan teistä saa.”

“Ihan ☒ on nyt kyllä tää mun suoritus tässä.”

“Tää on ainoo matikan kurssi mitä tarvii oikeessa elämässä.”

“Ei tää nyt mennyt taaskaan ihan putkeen.”

“Järkytyin, kun tultiin Lehtikuusentielle ja tajusin, että täällähän ei pääse ikkunasta ulos! Onneksi ollaan takaisin täällä...”

“Sit oli se Kim Jong-mikäsennytolikaan.”

“Jouduttiin sitte kerjäämään oppilailta ruokaa.”

“Me puhutaan nyt induktiosta eikä intiaaneista.”

Emma V - 20

*WE TRIED TO PRODUCE AN ILLUSTRATION, BUT THE
CORONAVIRUS HAD ITS OWN PLANS - SO HERE ARE SOME PHOTOS INSTEAD*

*MOVIES TO WATCH WHILE
YOU'RE STUCK IN QUARANTINE TO REMIND YOU THE
OUTSIDE WORLD EXISTS*

*THE MATRIX
POINT BREAK
CAST AWAY
FIGHT CLUB
MAMMA MIA
ALIEN*

*BACK TO THE FUTURE
DIE HARD
JURASSIC PARK
EVERYTHING, EVERYTHING
MIDNIGHT SUN
THE SHINING
PLANET EARTH
THE MARTIAN
RIO: THE MOVIE*